

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theses Theologicae In quibus exhibentur quaedam
Observationes circa aliquot ex LXV. Articulis A
Sanctissimo Domino Nostro Innocentio XI. Condemnatis**

Huygens, Gommarus

Lovanii, [1684?]

Conclusio Octava. Ex iis quæ in famoso Specimine doctrinæ Theologicæ per Belgium manantis ex Academia Lovaniensi allegantur in defensionem Propositionis 18. consectorium est quod vera germanaque ac ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-40484

Christo, manendo in Christo sicut palmes in vite; deinde vivendum esse secundum Christum, intuendo illum tamquam vitæ nostræ idem; præterea vivendum esse Christo tamquam fini in quem nostra dirigamus. Porro visum est quæ obligationem exercendi actus Fidei, Spei & Charitatis concernunt fusiū hic tractare, quia agitur de illis penes quæ propriè loquendo vita Christiana discernitur à gentili: sublati namque exercitiis Fidei, Spei & Charitatis superfluit in reliquis virtutibus sola earum officia, ut vocant, ratione quorum non differt vita Christiana à gentili; cum etiam in hac virtutum officia passim reperiuntur, ut visum fuit in Romanis adhuc gentilibus. Vide Augustinum contra Julianum, potissimum l. 4. c. 3. ubi inter cætera extat famosum illud: *Noveris non officiis, sed finibus, à virtutis discernendas esse virtutes.* Hinc dicit Augustinus Enchrid. c. 3. Fide, Spe & Charitate contendunt Deum. Et c. 4. subjungit: *Hæc enim maxime, imò vero sola in religione sequenda sunt: secundum quem loquendi modum rectè dixeris, dum de obligatione exercendi Fidem, Spem & Charitatem agitur, agi de obligatione cultus divini; adeoque de re maximi momenti.* Hinc visum est Theologis Lovaniensibus nuper ad S. Sedem deputatis ibidem inter alia sua dogmata aperte edicere, quod per Fidem Spem, & Charitatem obligemur divinæ Majestati continuo, saltē virtualiter adhærere.

CONCLUSIO OCTAVA.

Ex iis quæ in famoso Specimine doctrinæ Theologicæ per Belgum manantis ex Academia Lovaniensi allegantur in defensionem Propositionis 18. consuetarum est quod vera germanaque ac practica probabilitas, quam quidam pro morum regula sufficere nuper afferuit, revera non sufficiat.

Propositio 18. Si à potestate publica quis interrogetur fidem ingenuæ confiteri, ut Deo & dei gloriosum, consulo; tacere ut peccaminosum per se non damno. Hæc Propositio, quemadmodum tot aliae inter 65. manifestè repugnat Scripturæ Sacrae, in qua Luc. 9. dicitur: *Qui me erubuerit & meos sermones, hunc Filius hominis erubescet cum venerit in Majestate sua.* Nihilominus ut reliquias 65. Propositionum, ita etiam hanc conati sunt laxitatum patroni ab imminente sibi condemnatione subducere: in quem finem dicunt in famoso Specimine, dictam doctrinam passim extare in libris precipui nominis Theologorum. Notet hic Lector quod loco apud illos sint recentiores isti Theologi, qui Propositionem hanc scandalosam & in praxi perniciosa in libris tradiderunt; ut nimis eos non vereantur compellare Theologos precipui nominis. Hinc collige 1. quod sententia quæ passim extat in libris Theologorum quos laxitatum patroni vocant precipui nominis, eo ipso tempore quo passim ab illis Theologis & ab aliis docebatur; id est, ante condemnationem, fuisse ad minus scandalosam & in praxi perniciosa: nam ut sæpe dictum, quia ante condemnationem talis erat, idcirco condemnata fuit. 2. Collige doctrinam quæ laxitatum patronorum iudicio habet probabilitatem eminentem (talem siquidem agnoscere debent in Propositione quam passim extare dicunt in libris precipui nominis Theologorum) eo ipso tempore quo talem probabilitatem habet, posse esse scandalosam & in praxi perniciosa. Quid ad hæc illi qui etiamnum hodiè probabilitatem veluti morum regulam statuere non verentur? Quid ille qui in Thesibus defensis 12. Julii anno 1683, dicit: *Contra veram germanamque ac practicam probabilitatem nihil solidi ex Scripturis, nihil ex Decretis Alexandri VII. & Innocentii XI. nihil ex Patribus, aut antiquis Scholasticis adfertur?* Expectamus, prout dictum Conclusio 5. definitionem veræ, germanæ ac practicæ probabilitatis: & interea quero an veram suam germanamque ac practicam probabilitatem non fateatur competitissima Propositioni 18. quæ in famoso Specimine in defensionem 65. Propositionum edito passim extare in

dicitur in libri principi nominis Theologorum? Si affirmet illi competuisse, necesse est ut admittat quod Propositio habens veram germanamque ac practicam probabilitatem fuerit, etiam tempore quo illam habebat, scandalosa & in praxi pernitosia; quodque proinde contra veram germanamque ac practicam illius Authoris probabilitatem nonnulli solidi allegetur ex Decreto Innocenti XI. Si neget Propositioni 18. competuisse veram suam, germanamque ac practicam probabilitatem, quot ergo & quales ad veram germanamque ac practicam probabilitatem censet requiri Theologos? Quot, inquam, & quales, si non sufficiat passim ipsis fatentibus existare in libris principi nominis Theologorum? Priusquam ad subsequentem Propositionem progrediamur, notatu dignum, talis naturae esse hanc 18. ut si cum ea simul teneas 26. & 27. de usu restrictionum mentalium, prorsus tibi persuasum habebis, quod sine ullo peccato, etiam veniali, poteris (modo velis uti restrictionibus mentalibus) coram Tyrannis fidem exterius negare, intelligendo intra te aliquid aliud quod in animo tenes: neque enim peccare te existimabis mentiendo aut pejerando, quia ab utroque excusabit 26. quae sic habet: si quis vel solus vel coram aliis, sive interrogatus sive propria sponte, sive recreationis causa, quocumque alio fine juret se non fecisse aliquid quod revera fecit, intelligendo intra se aliquid aliud quod non fecit, vel aliam viam ab ea in qua fecit, vel quodvis aliud additum verum; revera non menitur, nec est perjurus. Nec peccare te existimabis fidem non profitendo; nam excusabit 18. quae sic habet: si a potestate publica quis interrogetur &c.

CONCLUSIO NONA.

Propositiones minuentes, & potissimum negantes obligationem exercendi actus supernaturales Fidei, Spei & Charitatis mirè consentiunt doctrinæ afferenti gratiam requiri ad libertatem.

Propositio 19. ita sonat: *Voluntas non potest efficere ut assensus fidei in seipso sit magis firmus, quam mereatur pondus rationum ad assensum impellentium: 20. Hinc potest quis prudenter repudiare assensum quem habebat supernaturalem. 21. Assensus fidei supernaturalis & utilis ad salutem stat cum notitia solùm probabili revelationis; imò cum formidine quā quis formidet, ne non sit locutus Deus. Ejusdem naturae est 4. de qua, cum suo loco nimis pauca, nunc plura dicenda sunt. Sic habet: Ab infidelitate excusabisur infidelis non credens ductus opinione minus probabili. Quisquis Propositiones 16. 19. & 18. de fidei exercendæ & confitendæ præceptis agentes considerat una cum his quatuor jam expressis, facile advertit quod laxitatum Patroni in suis illis sententiis, quas probabilitatis titulo tutas morum regulas censebant, eousque fuerint progressi, ut omnem penè fidei exercendæ ac confitendæ obligationem, ac ferè omnem ipsius Fidei, ut ita loquamur, supernaturalitatem eliminaverint: genio non ab simili ab eo, quo in primâ condemnatâ per Alexand.VII. (quæ maximè conformis est illorum doctrinæ de gratiâ ad libertatem requisitâ) dixerunt: *Homo nullo unquam vita sua tempore tenetur elicere actum Fidei, Spei & Charitatis ex vi præceptorum Divinorum ad eas virtutes pertinentium: dico hanc esse conformem doctrinæ illorum quæ docent, gratiam requiri ad libertatem: nam hoc dicendo, fateri debent gratiam non esse gratiam, sed naturam, sicuti sublatis præceptis Fidei, Spei & Charitatis admittere debent, non superesse obligationem, nisi ad ipsa virtutum moralium officia, id est, non nisi ad ea, quæ (quod libenter cum ipsis fatemur) sufficit gratia ad libertatem requisita, sive gratia quæ non est gratia, sed natura. En quo inclinat, imò verius quo per necessariam consequentiam dicit ac complit doctrina afferens gratiam ad libertatem requiri: quomodo enim**